

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“

вносить: в Австрії:
на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тиждень 6 доларів або 12 рублів; з висилкою щод суботи 5 доларів або 10 руб. Поодинокі число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько - суспільний дневник.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових пошланив М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5 год. по полудни. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Хмельовского ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лиш: а попередню засторугу.

Рекламації лише неопечатані є вільні від порта. — Оповідки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надіст-нім“ 40 сот. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки

Боже, буди покровитель Цісарю й Ёго краям!

(Δ) Серед чудової альпейської природи, в літнім замку Ішль, сьогодні велике рокове свята. Се уродини нашого наймилостивішого Цісаря і Короля Франц Йосифа, що він починає 83-й рік свого багатолітнього віку. Та се не тільки велике свята в Ішлю, де наш Монарх також підчас літнього побиту, не спускає ока з політичних і державних справ але також велике, рокове свята в цілій Австро-Угорській монархії, всенародне свята.

Сьогодні по всіх церквах і святинях щиро предані горожани всіх народностей і ісповідань шлють горячі молитви до Всевишнього, щоби ще довгі літа крпив великодушного Монарха, котрий певною рукою держить скиптр держави і багатий віковим досвідом уміло править державним кораблем. Сьогодні звернені очи всіх народів монархії в сторону альпейского замку з горячими бажаннями для Найдостойнішого Патрїярха вінченосців, що є найпевнішою запорукою мирного і свободного розвитку національного, культурного і господарского своїх народів.

Та не тільки народи нашої монархії благають Всевишнього о здоровле і довгий вік свого Володаря, але й народи всіх держав свята багать в нашій Монархії найпевніше забороло світового мира, а его здоровле і житє цінять високо для мирного розвитку і поступу людства.

І нічого більше в своїй мудрости не бажає собі наш Монарх, як мирних взаємин поміж державами свята і мирних відносин поміж народами, над котрими поставило Ёго Провидіне. Безпримірна в історії тривкість Ёго володарства, шістьдесять чотири роки на Габсбуркскім престолі націховані ненастанними і неспічучими змаганнями і горячим бажанем нашого Цісаря до мирної полагоди межинародних сворів в державі, до порозуміння і добрих взаємин у підвладних ему краях.

Не довело ся вправді німецко-чеських уродин, як сподівали ся, наповнити его віт-переговорів до кінця, щоби в день цівске серце щирою радістю полагоди спорів,

так горячо вижиданої всіми народами, однак є всяка надія, що діло в такою западливо-стю і витривалістю ведене вінчає ся на останку щасливим успіхом. Сам сповнить ся горяче бажане довголітнього володарства нашого Монарха, і скріпить ся у внутрі і на аверх становище та могутність Австро-Угорщини.

І українсько-руський нарід обходить величаво і свята роковий день уродин Цісаря і Короля Франц Йосифа, з котрого володарством звязаний національний, культурний та господарский розвиток і поступ Русинів, під котрого могучим скиптром гомовить наша рідна мова в церкві, школі і в прилюднім житю. Цісарске письмо звернене недавно до представників нашого народу, вказало дорогу успішному змаганю до культурного становища Русинів в поруч інших свєвичених народів і скріпило в народі надію на досягнене найвищої свєчтині науки. Під Габсбуркским скиптром положені були з кінцем XVIII. столітя перші підвалини до культурних відродин укр. руского народу, а з волі наймилостивішого Цісаря Франц Йосифа повстане огнище найвищої науки, котра свята ме світлом рідної мови на всю Українсько-руську Землю.

Тамто Русини з щирою вдякою і з синівською преданістю засилають в день сей роковий горячі молитви до Всевишнього а з багатоміліоновим всенародним хором з глибини серця молимо.

Боже, буди покровитель Цісарю й Ёго краям!

Провокатори чи божевільні?!

Знаєте Імці Пана Гавроньского? Від Пацковика до Мостиск другого такого не знайде-те. Здоховский, Раціборский — куди їм до нього! Се Ярема і Заглоба в одній особі? Прочитайте его монументальний твір про Бог-

Забави.

Три товариші, хоч не по школі, але по долі — бо всі три нежонаті — стояли на ринку малого місточка і приглядали ся вистроєним жидівочкам, що з нагоди шабасу проходжували ся одиноким у місті порядним тротоаром. Був се молодий лікар, Романський, судія Язловецький і учитель виділової школи Павлович. Небагом надійшов ще до них безженний катехит народної школи Смерека. Таким способом сходили ся сі товариші що вечера на ринку, тут стояли троха і дивили ся, коли було на що, заживали „свіжого повітря“ і потім разом заходили до Адольфа Бравнштайна на вечерю. Місточко було такою препоганою „дґрою“, що нещасні кавалери, хоч ироклинали що дня Адольфа, не знали собі внакше порадити, тільки все наvertsали до него, щоби не згинуть з голоду. Раз були захотіли вести свою кухню, наймили мешкане, найшли кухарку, складали гроші і жили на своїм харчи. Першого місяця хваляли собі, другого нарікали, а на третій всі перепросили ся з Адольфом і чудували ся ему, як се він робить, що не банкрутує.

— Ходім на вечеру! Чого будемо тут

вистоювати? — закомендерував лікар. — Чи в вас бачив хто Ханцю?

— Ні! — відповіло двоє.

— Ну, то не ждім!

Уже мали заходити до „львівского готелю“, де була реставрація Адольфа, (сей готель не привнесив чести ані Львовови, ані своему місточку), коли назустріч їм надійшов ще молодий учитель гімназії Лісовский. Се був також їх колишній товариш від Адольфа але перед сімома місяцями він оженив ся і в таким малім місточку потрафив „цезнути з горизонту“, як кмінь у роді. Товариші справді аж счудували ся, побачивши его.

— Пек! осян! Ти ще живеш? — привтав его лікар.

— Жию і певно ліше від тебе.

— Чи то правда, що ти, від коли оженив ся, самими корінцями і салатами живеш? почав лікар дошкулювати. — Так у цілім місті говорять.

— Захорував на гігієну: і не курить і не пе і мяса не їсть і разом з курми йде спати — докинув катехит.

— Шанув себе для жінки — додав судія.

— Ні, панове, так эле чи так добре не в. Мяса я мало їм, се правда, але деж мож-

на тутешне стерво їсти? Волю кулешу і ба-раболю. Взагалі я не розумію, як могли у та-ку діру захати гімназію.

— Підеш може з нами до Адольфа? — питав лікар.

— Не можу. Я вийшов лише троха пере-рейти ся, бо від поправлюваня задач мене аж голова разболіла.

— Жінка не pozwalaє — втік судія.

— Мусить мати Erlaubnisschein, як во-лак — вколов і катехит.

— Ходіть, пане професор, з нами! — намовляв учитель. — Завтра неділя, школи нема.

— Добре, я прийду, тільки мушу жінці дати знати.

— Ха-ха-ха! — засміяв ся лікар. — Ото нещасна доля! Ну, але йди і вертай!

Професор змиркував, що показав ся пер-ред товаришами занадто несамостійним, і не йшов уже до дому, тільки з ними вступив до Адольфа. Гадав лише з пів години посвідіти на доказ, що хоч жонатий, але є паном своєї волі.

Почали вечеряти. Передовсім випили всі горівки-шабасівки, такої лютюї, що по кілька хвиль жаден не міг промовити ані слова, так кожного за горло стисло. Потім їли рибу по

жидівски, спеціял, котрий можна було в Адольфа дістати лише в п'ятницю вечером і в суботу — тай то не все, — вкінці всі крім професора їли ще по біфстеку. Кождий носом крутив і ставив до Адольфа люті інтер-пеляції, чому біфстек „так якось“ чути, але помиривши ся з долею, їв далі.

— Коли пан доктор їсть — говорив Адольф, вказуючи на лікаря, — то і панове можете їсти.

На таке слово не було що й казати; кождий дивив ся на лікаря — він справді їв, не питаючи.

Потім Адольфова донька, чорноока Рифка, котра лише часом і таким вибраним гостям послугувала і особливо прихильно дивила ся на молодого лікаря, принесла „пільзнер-ра“. Се пиво не тільки Пільзна не бачило, але ледви й у Львові було, однак Адольф на-вєвть закляв ся, що се правдиве В. В.*) і тілько що почате з бочки.

Лікар, найменше перебирчивий гість зі всіх, рішив, що пиво добре і почав розмову з Рифкою, до котрої і інші вмішали ся. Пата-ли ся її, чи вже заручена і коли буде весіле.

*) Значить: „Bürgerliches Bräuhaus“ в Пільзні.

дана Хмельницького, нагороджений кравецькою академією. Та навіть читати не потребує, подивіть ся тільки на обгортку, а буде в вас. Там український гетьман представлений з осласячими ухами та з козячими рогами — ха! ха! ха! Що, не дотечно? Осел побив Поляків під Корсунем, Жовтими Водами. Над Пилявкою, під Жванцем, осел підкопав цілий устрій старої шляхотської Польщі, осел підняв такий рух на просторі цілої східної Європи, якого навіть Наполеон не встиг викликати. Дотеп гідний Заглоби.

А як би ви мали час і колиби вапа цікавість не найшла собі мудрийшого предмету, коли би ви таки прочитали цілу книгу Імці Пана Гавронського — кажу вам, не забула б і до суду-віку. Там діють ся такі речі, яких ніде і ніколи не бувало. Там навіть мерці воскресають, щоби дальше жити і другий раз вмирають. Та не думайте, що ми от так собі жартуємо. Борони Боже! Се найчистіша правда. Імці Пан Гавронський не тільки лицар, в роді Яреми, але й характерник, якого пошукати.

А все на підставі непечатаних документів з власного архіву, до якого, розумієть ся, жадна гайдамака голова не сьміє заглянути! Інша річ, що на підставі таких самих документів кожний з нас, нячтожних рабів Божих, може приміром доказати, що ніяких Поляків не було, що польська шляхта, се німецькі раб-рітери (Geschlecht), або наші предки, Поляни з над Дніпра, котрі в диких надвисянських сторонах, як пізніше в прерях американських, шукали собі теренів для експанзії цивілізаційної. Словом, такою метою ви могли би доказати всего — тільки ви не станете доказувати, бо у вас бракове тої надзвичайної ваги, тої шляхотської, так сказати, фантазії, з якою незабутній Заглоба здобував прапори, а Імці Пан Гавронський пише свої праці.

Борба з українством — се его улюблений предмет. Сам шляхтич з України, властитель кусника української землі, ростина викохана соками буйної нашої вітчизни, пізнав її, полюбив і з надмірної любови рад би її охоронити від найгіршого ворога — від українства. Українська земля отже гарна, український народ дуже даровитий і симпатичний, тільки, щоби они вилічили ся з манії українства, щоби стали московскою землею і народом, або щоби пристали до Поляків, бо кажу вам, не тільки самі пропадуть, як собака на ярмарку, а то ще й сусідів своїх, а може й цілу Європу, що Європу? — весь сьвіт доведуть до такої халепи, що ані Здєховські, ані Раціборські, ані сам Равіта не дадуть ніякої ради.

Тому ж то він і кличе на всі сторони: „проч

з Українцями!“ Винищте їх, зробіть ім кінець, щоби ніде духом їх не пахло. Хлоп, котрий працює дідичови-Полякови за невеличку ціну, може лишити ся на сьвітлі, урядник, що вдоволяє ся низкою рангою і кождому Полякови каже „sańuje ęaszki“ — також, навіть деяких святих — двораків, можна пощадити на увеселені панам, щоби мали з кого кепкувати, але всіх тих котрі свідомо називають себе Українцями і хочуть якоїсь там України, всіх їх, як людей, ненормальних, належить для добра людскости не зважаючи на нічо — позбуту ся.

Але увіть собі — що за трагедія!

Пан Гавронський кличе і кличе, а ніхто не відгукує ся. Кличе по польски, по французьки, готов ще й по хінськи навчити ся, а ту людям як позамуровувало. Крім горсточки земляків, лицариків кресових, ніхто не хоче слухати его досьвідної ради. Франція, ані пільцем не кивне, Англія ні ду-ду, Австрія також пробує не слухати Імці Пана Гавронського — Господи! „І Ти дивив ся та не гримай!“ — як казав незабутній Заглоба... Одна надія на себе. І ось пан Равіта засукує рукави і одним почерком пера зганяє зі сьвіта 15,000,000 Українців! В Галичині — каже — в їх 2 мільони, а за кордоном десять раз більше. Вправді Нідерле говорить трохи інакше, але що там якийсь Нідерле!

Се каже вам Гавронський! Dixit!

Що? Хіба то не праця, хіба не вчинок велетня-богача? Увіть собі — від одного маху вигнати зі сьвіта 15 мільонів гайдамацтва!

Кілько їх витопило ся в Чорнім морі, кілько вимордували всілякі Половці, Татари і інші правдиві оборонці европейської культури, кілько повисло на шибеницях і сконало на палях, а прецінь як би їх всіх счислити, то не назбирало би ся ані половиною того, що нам Гавронський вбив одним почерком свого героїчного пера. Ух! Що за праця...

А ту люди дивлять ся — і нічо. Навіть не бачать, якого казочного, прямо легендарного чоловіка, мають честь гостити між собою. Вправді зробили Імці Пана Гавронського „презесом дзєвнїкаржа“, але то за мало — їй Богу за мало! Регїментарство за мало нагорода, не то що! Дзєвнїкарж, річ подєнна. Ні, ні одно число, завтра друге, нині оден презес, завтра другий, — а за таку працю належить ся monumentum aere perennius.. І увіть ви собі: Імці Пан Гавронський мимо того не вражує ся. Хоть ніхто его не слухав — кличе, хоть армія не йде — провадить, хоть ворога нема — воює Модерний Дон Кіхот!

Ви привикли дивити ся на Дон Кіхота, як на комічну фігуру. А то зле. Бз сей романтичний герой з Толедо — то нейтрагічнийша постать, то жертва іронії судьби. Так, мої панове — іронія судьби.

Ворогів намножило ся, а героїв дасть Бог. І ось він оден, зі своїм вірним чурою на сухоробрій кобилі кидать ся у бій.

А ту старість підкосила сили, а ту Розіванте ледви ногами волочить, а Санчо Панса дурний-дурний! — Чи можете ви увіть собі щось більше зворушливого над таку трагічну ситуацію!

А ворогів тьма-тьмenna. В Австрії, в Росії, в Прусах, в Рومунії, Туреччині, одним словом на всій землі колишньої Речи-Посполитої, де не ступиш — Українець... „Господи! Ти дивив ся і не гримай!“

Пан Равіта збирє останки старевої енергії і — пише статю в „Świecie Słowańskim“ під наголовком: „Kwestya ruska wobec Austrii i Rosyi“.

Знаєте пана Равіту? Ну так знаєте, яка се статя може бути. І чорне, не чорне, і біле, не біле, і день не день, і ніч не ніч; одним словом: усьо на виворіть.

Такої героїчної боротьби з історією, з правдою, з наукою, одним словом зі всім, ви досі не бачили і дасть Біг, може не побачите ніколи. Волосє дубом стає, а коли ви ліси, так виростє і стає — прочитайте тільки останнє число „Świata“. Ви довідаєте ся там, що Українці се: „najczarniejsza, najmniej wykształcona masa, element wywrotowy, złoje, najwstrętniejsze potwory, mącinę społeczne ciemne i dzikie, materiał szkodliwy dla każdego państwa, masa ludowa wyposażona w wszystkie przymioty ciemnoty“ (ipsissima verba Imci Pana Rawity!).

І коли ви досі причислювали ся до сего страшного племена, так вам не остаєть ся нічо иншого, тільки соромити ся, соромити і соромити. А обявивши таким чином охоту посправити, перейти на латинське або на православіє, оголосити себе Поляком, або Москалем, а тоді „Z najwstrętniejszego potworu“ готов зробіти ся який небудь, коли вже не Гоголь, так Піхаво або Савенко, коли не Оржеховський, так Anatol Lewicki, або Zyblikiewicz.

Спробуйте! Чи оден досьвідчив уже сего чуда — остаєть ся тільки ще яких там марних 30 мільонів, котрі як найкорше повинні піддати ся тій зовсім неволючій, а навіть дуже вигідній операції, для власної користи, для добра культури і для сьвятого спокою Імці пана Равіта, щоби сей великий муж не

витрачував останків своїх старечих сил на поправу і цивілізацію „najwstrętniejszych potworów“.

Справді дивні ті Українці. Добрі люди, в роді всіляких Гавронських, хочуть їх пригорнути до серця, дати їм свою високу цивілізацію, навіть імя, а декому може і який там хвостик з гербу, а они ні і ні. Їм захочуть ся „tworzyć odrębny naród i literaturę“ — ну чи видів же ту хто таке!

Але не дждати їм того! Імці пан Гавронський напише нову статю, в котрій від одного маху згладить дальших пятнадцять мільонів Українців, пересить ся, попоість, засукає рукави і вшкварить третю таку ж статю, а тоді Українці капут, а кулі земської спокій. Буде собі могла дальше безжурно кружляти по тій дорозі, котру їй визначив „nasz rodak Kopernik“, а то anarchiczno-polityczny czupnik ukraiński“ готов був її висадити у воздух.

* * *

Статі пана Гавронського годі брати по-важно. А коли ми звернули на неї увагу, то не для її змісту, тільки для симптомів, котрі кризь тую хлань насильства над історією, над правдою, етикою, кризь потону лайки, інсинуації і напасти на верхи добувають ся. Головний симптом — се фурія шовіністична. Видно, що ненависть до нашого народу і до нашої справи переходить в стадію патологічну, в такий стає, коли чоловік перестає відповідати за себе. А коли чоловік старий на становищі презеса польского дзєвнїкарства важить ся з піною на устах кидати на нарід український, на его віру, історію, на его героїв і традицію, навіть на живучих визначних мужів найпоганійші слова, — так справді зле дїє ся в краю.

Другий симптом — се манія великості. Видно, що якась частина польської суспільности занедужала на ту страшну недугу, їй здає ся, що всі драби, „złóje“, чернь, а тільки они, народ мудрий, культурний і Господом Богом покликаний до того, щоби усім державам давали мудрі ради. Третій симптом, котрий пробиває ся зі статі Імці Пана Гавронського се — перепуд. Він і ему подібні боять ся, щоби Австрія, борони Боже, не змінила своєї політики супроти українського народу і щоби на випадок війни не пішла на Київ замість на Варшаву і тому починає зі страху кламцяти зубами. Ну, а звісно, перестрашений другого страшить, отже і пан Гавронський страшить Австрію Українцями, як „żywiąłem anarchystycznym“.

Зі статі пана Гавронського видно також, що між деякими Поляками, а між москвофільством прийшло до порозуміння. Пан Гав

Лікар зняв їй перстень з пальця — і сей перстень оглядали всі, крім професора. Рифка казала, що має лише 17 літ, що вийшла би замуж і за християнина, аби лише за чоловіка інтелігентного. Потім забрала порожні склянки і приносила повні.

— Глупе те все, — думав собі жонатий професор — але в такій „дїрі“ красної розривки не найдеш.

Коли Рифка не було, лікар заговорив знову про Ханцю і товариші згодили ся з ним, що се дуже гарна жидівочка. Почім знову почали „натягати“ професора і довідувати ся коли будуть християни. Лікар вінс здоровле его в тої нагоди, що очевидно від нинішнього вечара загадує „поправити ся“, і всі випали до дна. Далі поспали ся анекдоти, одна від другої „маснійша“. Зробило ся весело, всі сьміяли ся.

Професор зовсім не жалував, що зайшов у се товариство. Але коли поглянув на годинник і побачив, що се вже 11-та година майже злякав ся, зараз заплатив, встав і пішов до дому. Зовсім не брав собі до серця дотинків товаришів на відході.

Темними улицями і болотом вертав він до дому, роздумуючи над тим, чи жінка пізнає по нїм, що він випив трохи за багато. Цікавий був також, чи она спить, чи жеде на него.

Жінка не спала, тільки сидла на ліжку і плакала.

— Чогож ти не спиш і плачеш? — спитав професор з докором.

— Так мене саму лишаеш...

— Годїж мені все в хаті свідіти. Адже я потребує розривки по тяжкій праці.

— Ну, певно!

Професор рішав, що найліпше не відзивати ся. Розіврав ся і поклав ся в ліжку. То саме зробила і жінка. Обоє не відзивали ся і гадали, що заснуть. Але сон не приходив.

Професор перекидав ся на ліжку щораз частійше і охав. Далі встав, затагнув павтофлі і загортку і помацки вийшов з хати. Жінка не питала ся, чого і по що. Коли вернув і поклав ся знову в ліжку та почав по-стогнувати, змякло нарешті завзяте серце жінки, она сіла на ліжку і засьвіттила сьвічку.

— Чи ти може хорий?

— Ой, хорий! — застогнав чоловік.

Жінка глянула на его бліде лице і налякала ся. Завзяте щєзло зовсім з її серця, а натомість наповнило ся оно безміром доброти і милосердя. Она зараз розбудила слугу Теклю в кухні.

— Вставай і біжи зараз до доктора Романського — знаєш, там коло церкви, — скажи, що пан тяжко хорий.

Текля налякала ся вєменше від пані і за хвалюви вже бігла в сторону церкви. Не застала доктора дома і слуга его не знав певно сказати, де він. Здогадував ся лише, що доктор у Брауштайна.

Мала була надія застати лікаря у реставрації, бо се вже була перша година по півночі, але Текля побігла. Адольф аж налякав ся, як побачив заспану слугу.

— Чи є тут пан доктор Романський?

— Є.

— Скажіть ему, що пан професор Лісовський смертельно хорий і що пані просили зараз прийти.

Лікар сидів ще у товаристві, в котрім лише катехита не доставало, і бавив ся як найліпше. Але на вістку про недугу Лісовського зараз пішов з Теклею.

Застав паню професорову, як сидла тяжко зажурена на ліжку чоловіка і приклала ему зимну воду до голови.

— А тобі що, товаришчу? — спитав уже з порога.

Проступив до ліжка і тільки глянув на хорого, зараз рішив справу:

— Lamentatio felium.

— Се що такого? — спитала професорова неспокійно.

— Нічого страшного, пані! Будьте спокійні! Прошу зараз зварити мічної чорної кави, то і я напю ся з вашим чоловіком.

Професор уссьміхнув ся на ліжку.

— Ой, ти філістер! — замітив лікар, коли професорова вибігла до кухні.

По хвилині спиртусова машинка уже грїла воду, а сама пані молола зерна кави, бо гадала, що в такім небезпечнім випадку чорна

кава мусить бути справді добре зроблена.

— Ти нині рано відж дві цілком черстві булки — радив лікар тимчасом професорові. — В булках всякне непотрібний kwas жолудковий — і все буде в порядку. Я так сам собі раджу.

Небавом внесла пані сьвіжу чорну каву. Лікар і професор сіли собі коло стола і пили пахучий напій з незвичайним смаком.

— Проклята нора — се містечко — нарікав лікар — навіть каварні нема.

Але професорова ще не була спокійна і спитала:

— Прошу вас, пане доктор, що то було? Ви казали скось: lamentatio... Та він справді ляментував зо дві години.

— Се, знаєте, пані, ви занадто тримаєте свого чоловіка в крипах і потім леда що ему шкодить. Випив троха і вже дістав Katzenjammer.

— Деж він випив?

— Ми оба були в Адольфа.

— Ах, так!

Пані Лісовська уже не знала, чи сердити ся на чоловіка, чи простити ему всі провини. А панове просили ще о дві чарки кави.

O. M.

Що робимо нині вечером?

Часто чуємо в часі місяць се питає. Відповідь проста. Закупити грамофон сьвітової марки ПИШУЧИЙ АНГЕЛИК який перевищує що до якості всі інші подібні вироби. Шумні реклами конкурентних фірм завели вже неодного, бо дістав за дорогі гроші лихий товар.

Одиникий склад грамофонів і плит з пишучим ангеликом у

Йосифа Векслера

у Любові ул. Сикстуска ч. 2, ч. тел. 1560.

В Кракові, ул. Фльоринська ч. 25.

Філія в Кракові, ул. Гродзка 71.

Ті грамофони є примінені до новочасної техніки і всіх здобутків на тій області, про що кождий може пересьвідчити ся. — Демонстрація без примусу купна. Цінавки даром і франсо. — Концертний грамофон разом з 5 плитами с. є 10 знять коштує 50 К. Всякі плити, крім марки „Ангелик“ і „Зонифон“, купують по 2 К. Перевірки патефонів на грамофони ангеликові.

вронські хвалить москвофілів за те, що вони голосять єдність національну між Русинами і Москалями і що ширять православне, бо „unia religijna na gruncie galicyjskim jest przeżytkiem, reszta marzeń religijnych, złudzeniem metropolity Szeptyckiego“. (Сторона 558).

Не наша річ лічити так скомпліковану недугу. Ми тільки застерігаємо ся проти того, щоби того тода недуги волочили ся по наших краях і напастували нас, провокуючи в безлічній і простакуватий спосіб. На те є цензура, прокуратура, устава, на те держава заперує нам пошановане віри і народности, щоби перший ліпший Гавронські не називав нас „zbojami“, а нашої віри „przeżytkiem і złudzeniem“. Думаємо, що наше духовенство найде спосіб, щоби оборонити свої чести і щоби на будуче навіть презесови польських dziennikarzy не вільно було казати, що „księża unicy w Galicyi po-większej części tem tylko różnią się od prawosławnych, że brode golą i w innych sukniach chodzą, a w razie starcia się Rosyi z Austryą jak cała ludność ruską, tak i popi unicy znajdują się w obozie rosyjskim“.

Такої підлої клевети ми не можемо пустити безкарно. Се не шляхотський філварок, де парібокви в лице плювали, а він мусів мовчати, се Австрія, пане Гавронські, держава європейська, в котрій провocatorів саджають до в'язниць, а божевільних замикають до дому вариятів!

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Політичний огляд.

Заграниця.

Мобілізація! „Berliner Tagblatt“ доносить в депеші з Царгорода, що Болгарія і Чорногора мобілізують ся.

В Болгарії кипить. В Софії і ві всіх майже провінціанальних містах відбувають ся віча, на яких домагають ся Болгари війни з Туреччиною. Дневники доносять, що король Фердинанд одержав з Варни телеграму з 3000 підписами; висилаючи телеграму домагають ся війни.

Становище великодержав. Порта одержала запевнене, що великодержави пороблять заходи в Софії, Цетинії і Білгороді, щоби не допустити до закінчення мира на Балкані.

Несуспокої на турецко-чорногорській границі. В повіті Берана коло чорногорської границі племя Арнаутів Ругова напало на християнське населення. Численних християн змасаковано. Родина християн скоронила ся до Чорногори. Серед надграничного населення настало велике обурення.

Положене в Туреччині поправило ся. Місія католицького архієпископа в Скутарі між Альбанцями повела ся; в в'їзяті Скутарі панує тепер мир.

Користаючи з сего, бере ся турецьке правительство до внутрішньої організації. Як зачувати опрацьовують тепер в Царгороді виборчий закон, що запевнить права всім народам. Урядники покидають молотурецьке стороництво. Міністер війни поручив комендантам корпусів, щоби від тепер доносили про відсутки офіцерів і точно посилали до столиці списи офіцерів на відсутці; сей приказ означає заострене військової карности.

Італійско турецка війна. Італійські війська через цілий оводішний день вели борбу з турецко-арабськими військами. Італійці забажали перетяти каравановий рух від Тунісу і сю ціль осягнули. Ворога відперто. По стороні італійській є 9 убитих, а 98 ранених, між тим 5 офіцерів. Втрати ворога не звісні, але є великі. Здобуто також багато оружя. — Чи лише Італійці не перехваляють ся?

Австро-Угорщина на політичний видні. Як вчора ми згадали, австро-угорський міністер заграничних справ гр. Берхтольд виступив з починаєм порозуміння великодержав для балканських справ. З заграниці надходять успішні вісти про вражіння, яке викликала пролога гр. Берхтольда. Можна здогадувати ся, що положене для прологи гр. Берхтольда укладає ся корисно.

„Wiener Allg. Zeitung“ твердить, що є се перша пролога, яка приходить в корисній хвилі. Представники Росії на Балкані одержали від свого правительства інструкції, щоби все зробили для протидляння евентуальним конфліктам на балканських півострові.

Англійська печать обмежує ся лише до зареєстрованя акції гр. Берхтольда, а „Daily Graphic“ зазначає, що почин гр. Берхтольда доказує, що положене в європейській Туреччині є критичне.

Про прологу, зроблену гр. Берхтольдом великодержавам в справі положеня на Балкані берлінський „Local Anzeiger“ пише, що слідую: „Пролога гр. Берхтольда зустріне ся з солідарним поступованем великодержав і нехибний є згода, що в Вільгельмсінге, куди удає ся Кіндерлен-Вехтер і австро-угорський амбасадор з нагоди торжества уродин цїсаря Франца Йосифа, пролога гр. Берхтольда і положене на Балкані буде предметом подрїбної дискусїї.“

„Giornale d' Italia“ стверджує, що пролога гр. Берхтольда заслугоє на як найбільшу увагу, бо змагає до осягненя мира на сході Європи. При розслідуваню прологи, треба признати, що децентралізація Туреччини була би в кождім случаю в інтересі європейского мира. Пролога гр. Берхтольда зустріне ся у великодержав в Європі з великою зчливістю і мусить дати успішний вислід. „Corriere d' Italia“ думає, що прологу гр. Берхтольда, змагаючи до удержаня мира на Сході приймуть всі великодержави вдоволенем. Італійське правительство годять ся на прологу. Також „Tribuna“ доносить, що італійське правительство прийме прологу гр. Берхтольда з великим доволенем.

Париский дневник „Couloure“ зазначає, що треба знати, яка властива думка криє ся за пляном гр. Берхтольда і чи не має ся ту до роботи з Німеччиною; чи ся пролога не є відповідію на подорож Поанкарого, або чи не є тактичним маневром, щоби запобігти петербурским плянам.

Крок гр. Берхтольда є дуже розумний і приносить честь ему і нашій заграничній політиці. Не диво проте, що, як зачувати, цїсар нагородив его ордером золотого руна.

Планкаре в Петербурзі. Російські дневники тішуть ся з побуту Поанкарого і заявляють, що по кількох конференціях з Кокоцевом і Сазановом прийшло до стверженя, що оба правительства стоять в повній згоді.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Евсхїнія; римо-кат.: Єлени. — В понеділок: руско-кат.: Прображенє Госп.; римо-кат.: Бенїїна.

— **До відомо учасників Евхаристійного конгресу перемискої єпархїї.**

I. Зголошеня учати в Евхар. конгресі приймає ся найпізнійше до 25. серпня.

II. Карти учати для зголошених учасників замовлені в центральной канцелярії Евхар. конгресу у Відні будуть доручені по надісланю в Відня.

III. Відїзд з Перемишля на конгрес наступить, дня 10. вересня по полудни імовірно надзвичайним поїздом, о який Комітет постає ся; поворот в Відня 15. вересня вечер. Окремого поїзду не замовляємо з оглядом на те, що побут у Відні триває понад три дні. Однак кождому учасникови можна їхати до вільним поїздом і в довільнім часі, бо до знижок на залїзничях уповажняют ся легітимації, що будуть додані до карт учати і будуть виставлені на імя учасника. Такі легітимації є лиш тоді важні, коли мають те саме число, що карта учати і суть власноручно учасником підписані. За легітимації треба заплатити 35 сотиків, яко стемпелю належність.

Право до знижок на залїзничях має кождий властитель легітимації, все одно, чи він їде сам, чи в більшім товаристві, лише мусить їхати до Відня в часі між 5. а 15. вересня, а вертати з Відня в часі між 12. а 22. вересня.

IV. Для всіх учасників конгресу будуть у Відні заевнені мешканя і харч.

I. Мешканя є такі: а) Спільні, дешеві в школах, касарнях, публичних заведенях, такой спільний нічліг — коштує 1 (одну) К за особу на одну ніч. Наші паломники будуть потребувати по чотири нічліги, отже та-

ке спільне приміщенє винесе по 4 (чотири) К. — б) Спільні вигіднійші мешканя для засібнійших учасників, як свьятеників, свьятських інтелігентів і їх родин, коштують по 250 К від особи за одну ніч. Отже в сім случаю по 10 (десять) К від особи.

Центральний віденський Комітет надіслав, по вложено відповідних оплат, окремі карти на нічліги I. або II. класи і лиш властитель таких карт будуть могли з сих приміщєнь на нічліги користати. Спільні приміщеня як I. так і II. клася будуть назначені окремо для пань, а окремо для панів. Спільні нічліги зачинають ся 11. вересня вечером, а кінчать ся 16. вересня рано.

Прибори до туалети (щїтки, ручники) мусить кождий мати свої. Хто вже замовив у Відні мешканє, той тут не належить.

2. Комітет подбав також і о харч. Всі менше засібні учасники будуть могли спільно харчувати ся і то також за оказанем окремих карт. Харч спільний коштує денно від особи 1-50 К. Спільне харчованє починає ся 12. вересня рано, а кінчить 15. вересня вечер. Отже для наших паломників буде коштувати харч за 4 дні по 6 (шість) К від особи. Засібнійші будуть мати забезпечений харч в гостинницях по приступних цінах. Як нічліги так і харч мусять бути замовлені і заплачені зараз тепер.

Про те лежить в інтересі всіх П. Т. учасників конгресу зараз надіслати до нашого Комітету потрібні грошеві квоти.

Селяни і менше засібні учасники, що бажать користати зі спільних дешевих нічлігів, мають прислати до Евхаристійного Комітету перемиского на адресу ВПр. і Вєсвітл Епп. Консисторії в Перемишлі на приміщенє II. класи у Відні по 4 (чотири) К від особи. Крім того на харч за 4 дні по 6 (шість) К від особи; разом по 10 (десять) К. Свьятеники і засібнійші учасники з інтелігенції мають прислати на приміщенє I. класи по 10 (десять) К від особи. Крім того належить влатити на стемпелю належність легітимації по 35 с. Ту квоту складають всі учасники.

Гроші ті треба прислати зараз з точним і читким поданем назвища; хто не пришле грошей найпізнійше перед 25. серпня, не може числити на приміщенє. Приймаємо грошеві посилки безуслівно лиш до 25. серпня. — о. Ом. М.

— **Хто уживає товарів з маркою Р. Т. П.,** починає ся до піднесеня поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу.

— **До Щиреччини** на маневри кінноти ірїхав дня 9. с. м. з Коломиї архієпископ Кароль Франц Йосиф і замешкав зі своєю подругою архієпископинею Зитою в дворі б. міністра Давида Абрагамовича в Красові. Достойних гостей витало доохрестне населенє з великим одушевленем. Соколи в Красова і Бродок та Сїчовики з Лубяної виступили у своїх відзнаках, по части на конях. В Красові поставлено триюмфальну браму, коло якої зібрало ся кілька тисяч народу з околиці. Архієпископ пара вступила до церкви на читаню Службу Божу. Малі дівчатка стелили достойним гостям дорогу цвітами. По богослужєню поїхала архієпископинея пара до двора. Докола повозу їхали на конях і йшли пішки Соколи і Сїчовики. По дорозі витали архієпископинею пару Німці-кольонїсти, від яких промовляв пастор з Дорвфєльдє.

Сеї неділі в день цїсарских уродин від буде ся торжественне богослужєне в церкві в Бродках, на якім будуть архієпископ Кароль Франц Йосиф з архієпископинею Зитою.

— **Міністер Біліньський і руско польська угода.** „Wiek nowy“ пише: З причини рівночасного побуту міністрів Біліньського і Длугоша, в дні 18. с. м. на спільній міністерияльній раді, акція п. середництва в справі руско-польської угоди має бути з почину пос. Василька дальше продовжувана. Посол Василько по відбутях в Марїєнбаді конференціях, удає ся в неділю до Іпльу, щоби упросити д-ра Біліньського, щоби розпочату мирову акцію вів дальше.

— **Адвокати російского рубля.** Приловленє русофілів на горячєм вчипку, що ми зробили в статі п. н. „Москвофільські бурє“ і на підставі точних дат виказали (не все), звідки олівуть житєдайні, грошеві соки, що згальванїзували русофільського трупа — викликало переляк, метушню і лайку на всі сторони.

„Галичанець“ так далеко зайшов в гістеричнім отупіню, що забуває, що з ним діє ся і цілу справу рублехапства ставить від питання: Звідки „Руслан“ про всі наші „пособїя“ знає? І каже, що є се або ділом львівської поліції (sic!) або „судєбних“ практикантов-мазєшицев, оть порє поручєня ведєня слїдствїя по дїлу Бендасюка сов. Рыбїцкому“. Скорше є се ділом поліції заключає „Галичанець“. І аж тепер, вилаявши нас „австрійскими (!) жандармами, тайными агентами, донощиками, сыщиками — значить, вичерпавши всі терміни російської лайки, які доси присвоїв собі „Галичанець“ і вкінці погнївавшись на суд, а дальше на прокуратуру (он кудї!), що не кофїскує „Руслана“ за „завїстїя о фазисах“ судєбнаго слїдствїя, которое, по закону, должно соблюдєтєся вь строгой тайнї и вийти на дневной свѣтъ только во время судєбнаго разбирательства“, бере ся „Галичанець“, адвокатувати російскому мандрївному рублеви. „Положим“ — пише „Галичанець“, что дѣйствительно шли вь Россїю оть русских людей извѣстныя сумы рублей на русскїя бурсы. Что-же вь этомь плохого или противозаконнаго? Извѣстно, что вь нашихъ крестьянскихъ бурсахъ воспитывается самая бѣдная, крайне нуждающаяся крестьянская молодежь. Безъ поддержки вь видѣ дешеваго соразмѣрно содержанїя вь бурсѣ — эта весьма часто очень способная молодежь осталась-бы дома непросвѣщенной, и терпѣла-бы крайнюю нужду, эмигровала-бы вь далекия страны на заработокъ, однимъ словомъ пропала-бы для своего народа и края. И вотъ вь пользу этой крайне бѣдной молодежи собираются пожертвованїя. Для поддержки бѣдной учащейся молодежи собирають денги во всѣхъ странахъ. И можетъ ли быть что-либо предсудительнаго вь томъ, что русскїе люди жертвуютъ на русскїя бурсы, на русскую крайне бѣдную крестьянскую молодежь, что помагаютъ ей вь стремленїи къ просвѣщенїю образованїю? Обычно принято уважать и почитать такихъ людей, которые не забываютъ о своихъ бѣдныхъ братьяхъ, а мазєшицы считають того рода пожертвованїя чутли не уголовнымъ преступленїемъ. Правленїя русскихъ бурсѣ былибы совершили просто преступленїе вь виду крестьянской молодежи отказываясь вь принятїи пособїя, а тѣмъ самымъ обрекая бѣдную, но способную молодежь или голодаютъ и вообще достгать просвѣщенїя вь крайнемъ недостаткѣ, или-же пропадать вь деревнѣ, позволяя гибнуть талантамъ.“

Ми нарочно привели аргументацію „Галичанца“, щоби виказати, як гидкі і непоравні душі сїх людцїв, коли рублехапство, вважають они такою буденною і невинною собі справою, над якою, по їх думцї, нема що розводитись. Рублехапство на плеканє янічарів рускої народности і віри, які мають будувати Росїю в Галичині — се у тих лукавцїв філантропія! Чиж може руский парїд, а також австрійське правительство супокійно глядіти, як за російський грїш в русофільских бурсах виховують ся будучі Наумовичі, Мончаловскі, Бендасюки і інші Марушачки?

Головний орган російської ірїденти в Галичині „Прикарпатская Русь“, яка в справі російских пособїй чи не красше освьдомлена від „Галичанца“, валякана, що вже владєно на властивий шлях, мовчить. А може ще не дістала відповідних інструкцій з Петербурга. Досить, що крім напастї на „Руслана“ за новинку про збори в Перемишлі, яку ми, пропустивши драстичнійші місця, повторили за „Przegląd om przemyślskim i pro zbori русофільської молодежи у Львові — „Прикарпатская Русь“ мовчить.

— **Жертви готівкою** не звільняют нікого від обовязку жаданя купонів Р. Т. П. і уживаня товарів з маркою Р. Т. П.

— **Гради в Босні.** Дня 14. с. м. по полудни ував в цілій північній Босні, а передовсім на лївій Банялюка-Доберлін великий град, завбільшки голубячого а подекуди і курячого яйця. Шкоди ще не оцінені. Всі плоди і овочі лежать на землі. Найбільші страти є в кукурузі, яка є головною поживою для боснійского населєня і їх худоби. Град покалчїв також дїймаючи кілька жінок, що не встигли в час утїчи з поля. Поїзди задержано в полі, бо був такий сильний вітер, що навіть дерева виривав з коріннями.

— **Консумція тютюну в Австрії** змалїла в наслідок підвишеня ціни з 1. липця 1911. р. Із статистичних дат видно, що консумція цїгар і папіросів зменшила ся, а денкі курцї

понахали сю приємність. Значне зменшене було лише в І. півроці. Здає ся, що в перших місяцях многи перестали курити, або курили менше, але се не тривало довго, як видно з сего, що в останніх місяцях консумція знова збільшилася ся. Ввагалі державний скарб вийшов на підвижці цін тютюну добре, бо мимо зменшеної консумції дохід скарбу збільшив ся. Від січня до липця 1912. р. вносив тютюневий дохід (тютюн, цигара, папіроси і табака) о 7,967,224 К більше ніж в першім півроці 1911. р. Більша часть родів цигар виказує зменшену консумцію. Збільшену консумцію виказали лише отсі роди: регалія, медія, гаванна, вірджинія і ново введені цигарильос, за те виказали меншу консумцію майже всі інші роди і то о поверх 2 мільони штук. Папіросів продано значно менше а то самих шпортів о 883,855 штук менше — зате виказують більшу консумцію ті папіроси, котрих ціна остала незмінена. Найбільше зменшила ся консумція шпортів, котрих ціну підвищено о 50 прц., а найбільше зросла консумція угорських папіросів — суть то одиноки папіроси, що коштують по сотикови.

— **Нові гроші в Бразилії.** Бразилія постановила остаточно перейти до золотої валюти. Нові гроші будуть подібні до англійських фунтів штерлінгів і будуть звати ся „лібра“ (фунт). Лібра буде містити 15 мільрайсів. Крім сего будуть в обігу золоті монети 10 і 5 мільрайсові. Срібні 2 мільрайсові і 1-мільрайсові монети лишать ся в обігу; 500-райсові штуки будуть вицфані. В дійсности однак не скоро ще заступить золото папір в бразилійськім обігу.

— **Жнива на Полтавщині.** З села Диканьки містить „Рада“ отсі вїстки про урожай і жнива на Полтавщині. Ще з початку місяця червця у нас почали перепадати дощі, а далі пішли все частіш та частіш. Трави повиростали на стільки високі та густі, не тільки по луках, а навіть по степах, що ледви хто запам'ятає такий щасливий рік на них. Тільки от не пощастило їх прибрати до путя, особливо тим, хто спізнав ся. Більшість трави, переважно на луках, зовсім загинула, а решта дуже почорніла і мало корисна для годівлі худоби. Сподівають ся, що будуть чудові отави, коли тільки пещастить в пору їх зібрати. Уже з половини червця жита у нас зовсім були спілі та полили такі дощі, що раз три дні вода скрізь йшла так, як не йшла й повесні. Колиб тільки не така злива, врожай на жито та пшеницю був би у нас надзвичайно добрий; аджеж і тепер після шкоди від дощів навживають по деяких місцях кіп 25—30 на десятині. В початку липця знов настала чудова пора і навкруги скрізь на нивах завурюшили ся люди біля ярів пшениці та ячменю, навживаючи 10—15 кіп на десятині. Але ось відтак знова почали ся дощі, які ще й досі не перестали. Селяни з боєм в серці дявлять ся на свої виви. Щож до иншого хліба, як напр. проса, гречки ітв., то, коли випогодить ся, він буде гарний. Баштани через дощі почали миршавіти, огудина ржавіє. Городиви та садовини за вїтком ягід, слив та априкосів, що зовсім не вродили, обіцяють така добрий врожай; особливо багацько яблук. Ціни на робітників стоять високі, за пару (косар та в'язальник) треба заплатити за день 1½—2 рублів.

Оповідки.

— Упрева української гімназії в Копичинцях подає сим до відома, що на основі ухвали Виділу філії Пед. Товариства і гімназійного комітету отвірає ся з початком нового шк. року 1912/13 п'яту класу. Виши до гімназії відбудуть ся дня 2. і 3. вересня. Вступні іспити до І класу слїдують в понеділок 2. вересня; початок о 9. год. рано — до вищих клас від 5. до 15. вересня 1912. р. *Целевич О.* 428(1)

Поетичний фейлеток.

Оля Березинська.

Не кличу я вас на могили.

Не кличу я вас на могили,
Що край наш покрив цілий,
Щоб видом своїм розбудили
Сей жах німий.

Не кажу я вам у могилах
Шукати оружя у бій

І холод мерців навівати
На нарід свій.

Не кажу вам брати з могили
Хреста, що віками счорнів,
Що спомином смутку повив ся
З колишніх днів.

В память борців, що за волю
Своїх не щадили голов,
Най викличе в серцю зав'ялим
Сьвяту любов.

Любов, що ненавидить ката,
Як ран свого люду тяжких,
Що голосом скарги сягає
До зір самах.

Любов, що могутним голумям
Осьвітить відродження шлях,
У бою подасть непобідний
Наді стяг.

В борбі за права України
У сотню помножує сил,
Таку ви любов накликайте
І з сих могил.

Телеграми

з дня 17. серпня

Ішль. Архієпископ Карло Альбрехт іменованій заступником цісаря на похорон мікада в Токіо.

Ішль (ТКБ). Міністер заграничних справ гр. Берхгольд на вчерашнім своїм послуханю, яке тривало півтора години, здав монархови звіт з біжучих справ свого обсягу ділава. Відтак взяв участь в родиннім обіді в віллі монарха. По обіді відвідав спільного міністра скарбу д-ра Білінського, а вечером відїхав назад до Відня.

Вілях (ТКБ). Вчора зібрала ся ту міжнародна комісія для усталена австрійско-італійської границі. Розходять ся о управильнене границі межі Італією а Каринтією, Побережем а Тиролем.

Петербург (Тел. Аг.). Поанкаре удав ся вчора в товаристві міністра війни до Кропштаду, де на поместі корабля „Conde“ відбудуло ся свідане, в яким взяв також участь міністер заграничних справ Сазанов.

Петербург. Петербурска агенція доносить: Предсідник французкого кабінета підчас свого побуту в Петербурзі відбуду кілька довших конференцій з російським міністром-предсідником Коковцевом і мін. заграничних справ Сазановом. Конференції сі мали характер великої сердечности.

Кронштадт (Тел. Аг.). Підчас вчерашного свідання Поанкаре підніс тоаст на честь царя Миколи, а Коковцев на честь президента Фаллера. Відтак Поанкаре відїлив кораблем „Conde“ назад до Франції.

Рим (ТКБ). Італійські війська цілий онодішний день вели бої з неприятельськими відділами. Неприятеля відперто. По італійській стороні було 9 убитих, а 98 покалічених, між тими 5 офіцирів. Страти неприятеля не в звіснї, але великі.

Потутори. Слїдство виказало, що причиною залізничної катастрофи межі Потуторами а Литвиновом було злочинне відшрубоване шин. Із 14 осіб, які їхали тим поїздом, лише 1 покалічила ся.

Др. Мирон Вахнянин

ординує від дня 1. мая с. р.

в Карльсбаді,

Haus „Goldener Löwe“

напротив „Kurhaus y“.

Оголошене.

Дня 3. н. с. вересня с. р. о год. 2. зглядно 3. по полудни відбудуть ся в власних комнатах надзвичайні загальні збори Каси задаткової в Радимні. — На порядку деннім.

1. Затвержене вибору членів Дирекції і їх заступників.

2. Внесеня членів.

Рада Надзираюча Каси задаткової в Радимні, дня 15. серпня 1912.

О. Ф. Подольський,
презес. 430(1)

О. А. Косоноцкий,
секретар.

Учитель прийме на мешканє 2 учеників з цілим удержанєм і наукою. Зголошена: Львів, ул. Хотимська (побіч костела св. Єлисавети) ч. 7. П пов. 429(10)

Альойз Тідхер

Львів, Ринок 38,

Філія ул. Городецька ч. 14.

Найдешевший склад фарб, лякерів, артикулів гумових, будівляних, горальняних і до щоденних потреб домашних

поручає

всякі товари добірної якості по найпріступнійших цінах. 427(10)

Цінники даром і оплатно.

ПЕРВОРЯДНИЙ І НАЙДЕШЕВШИЙ МАГАЗИН
ТА АРТИСТИЧНО-ЮВІЛЕРСКА РОБІТНЯ
ВОЛОДИСЛАВ БУШЕК

У ЛЬВОВІ, УЛ. АКАДЕМІЧНА Ч. 26.

Поручає всяку біжутерію, брилянти і дорогі камінні та годинники.
Заручинні перстені і слюбні обручки.
Товар першої якості.

ЦІНИ ДУЖЕ НИЗКІ.

Замовленя місцеві і з провінції виконуює ся тривко, артистично в означенім часі і можливо найдешевше. 403(10)

„Карпатія“ тов. обезп. на житє — Заступство в Сиявці, п. Башня дол. приймає обезпеченя на житє, посаги, від огню, граду, крадіжки і випадків. 394(28).

Килими, полотна, ручники, постіль! Слюбні виправи! Скатерти!

З огляду на значне розширенє нашого „Торговельно-висилкового Дому“ в Кросні, по становили ми розширити нашу діяльність за цілу Галичину.

Розширене вступило в той спосіб, що звисний руский купець, представник руского ткацкого Товариства в Глинянах, п. Микола Воловчук як перший спільник отворив філію у Львові, яка веде килими сьвітлової слави глинянської рускої фабрики, полотна а то правдиві ручні тканини чисто льняні і бавовняні з красивих корчинецьких і кроснянських а також ческих ткалень. В обсяг нашой діяльности входять також комплетні слюбні виправи від найвибагливіших до найскромніших.

П. Микола Воловчук працює в інтересі в ід довших літ і набувши знамениту практику в тім напрямі, служить кождому охотно фаховою порадою, ксждої хвїлі лично на домагає навіть звичайною карткою, без зобовязаня П. Т. Відбордів.

П. Т. Публика схоче ласкаво попирати першу таку руску фірму, звертаючи ся до неї з цілим довірем, а нашим обовязком буде сумлінно і то чю П. Т. Публику обслугувати.

З правдивим поважанєм

М. Воловчук і К. Крижановский.

Адреса для Львова: М. Воловчук, Львів, ул. Ягайлонська 17.

ОРУЖЄ

всяких найновіших системів: дубельтвики, тридульні, штуцери, револьвери, бравнінги, пістолі, фльоберти ітд. поручає найсовіснійше

ц. к. урив.

ФАБРИКА ОРУЖЯ

І. Новотни, Прага

Генеральне заступство на Галичину і Буковину га багато заосмотрений склад оказовий в домі торгово-комісовім

Б. Машкович і Й. Лінднер

Львів, ул. Лонцкого ч. 8.

Цінники і кошториси на бажанє даром.

393

Асекуруйте своє майко від огню

В „Дністрі“!

Кождий Русин повинен асекурувати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці то добробит цілого народу.

Кождий Русин повинен асекурувати ся тільки в рускім товаристві взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руского товариства асекураційного, тільки один

„ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешевші оплати заобезпеченя селянських будинків,

„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 вносьть зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ оцінює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двох господарів на оцінителей.

„ДНІСТЕР“ дав підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекурувані в „ДНІСТРІ“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вносьть в кінцем 1911 року 3,353,305 корон.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпеченя на житє у всіх догідних комбинаціях (на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти).

В „ДНІСТРІ“ можна обезпечати від крадіжки з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векслі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.

Музичні струменти

як: скрипки, центри, клярнети, труби, мандоліни і т. д. а також ровери та прибори до тихже, поручає по дешевших цінах як деінде: Укр. висилковий дім „ОРКАН“ Львів, Коперника 18. Соколам і Січам, ученикам і учителям великий опуст. Такж на рати. 388(20)

Брошуру:

Йосиф II. чи Ян Казимир?!

(з нагоди сьвяткованя мнимої 250-літньої річниці естєования Львівського Університету).

можна набути в Адміністрації „Руслана“ і в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові по 30 сот. за примірник.